

ANGELIQUE HAAK

Een nieuw begin

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2017 Angelique Haak

Omslagontwerp: Margo Togni

Omslagbeeld: © Magdalena Russocka / Trevillion Images

Auteursfoto: © Hannah Rosalie Photography

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2105 8

ISBN 978 94 027 7680 5 (e-book)

NUR 330

Eerste druk in deze editie november 2025

Tweede druk in deze editie juni 2026

Dit boek is eerder verschenen bij uitgeverij De Crime Compagnie.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

‘Au, verdomme!’

Jennifer keek toe hoe de doos van de trap kletterde en verwenste in gedachten de scherpe tiwrap, waaraan ze haar hand had opengehaald. Ze zoog aan de wond om te voorkomen dat het bloed op haar kleding sijpelde, terwijl de doos een verdieping lager tot stilstand kwam. De enorme klap galmde door het hele trappenhuis. Ze liep de treden af en hoorde boven een deur opengaan.

‘Gaat het?’

Jennifer keek op en zag een blonde haardos boven de balustrade.

‘Heb je hulp nodig?’ vroeg de blonde haardos toen ze hem bleef aankijken, en voor ze kon antwoorden verdween hij. Even later stond een jongen met een zongebruind gezicht en een brede glimlach voor haar.

‘Danny,’ zei hij. Hij stak zijn hand naar haar uit.

Jennifer keek naar de jaap in haar hand. Het bloed vloeide nog en de aanblik ervan maakte haar misselijk.

‘O, je bloedt.’

‘Je meent het.’

Hij liet zich niet weerhouden door haar botte antwoord en trok een pak zakdoekjes uit zijn achterzak tevoorschijn. Voor ze het wist vouwde hij er een open en drukte hij het witte papiertje zachtjes op de wond. Geschrokken van zijn onverwachte aanraking trok ze haar hand terug.

‘Ik zag je afgelopen weekend ook al heen en weer sjouwen met dozen, ik neem aan dat jij mijn nieuwe buurvrouw wordt?’

Jennifer drukte de zakdoek op de wond en keek toe hoe een rode vlek zich over het witte papier verspreidde. Ze wendde haar blik af en hurkte neer bij de gevallen doos. ‘Shit.’

Het karton was behoorlijk beschadigd. Dat beloofde niet veel goeds voor de inhoud.

‘Nieuwe meubels?’ vroeg Danny.

Onwillig liet Jennifer toe dat hij de doos oppakte en ermee de trap op liep. Met ogenschijnlijk gemak sjuowde hij hem naar boven.

‘Volgens mij zijn de planken nog wel heel.’ Hij knielde neer en trok het gescheurde karton wat verder opzij.

‘Bedankt, ik kijk zo zelf wel even,’ deed Jennifer een poging hem af te wimpelen. Ze was absoluut niet van plan haar voordeur open te doen nu hij zo dicht bij haar stond.

‘Zal ik je anders even helpen hem in elkaar te zetten? Of heb je nog meer te sjuouwen? Ik doe het graag voor je, hoor.’

Jennifer keek hem aan en antwoordde resoluut: ‘Nee, dank je. Het lukt wel.’

De buurman toonde zijn witte tanden in een brede glimlach. ‘Als ik je ergens mee kan helpen geef je maar een gil, eh ... wat was je naam ook alweer?’

‘Die heb ik je nog niet gezegd,’ zei Jennifer.

‘En dat ben je nog wel van plan?’ vroeg hij met een brutale twinkeling in zijn ogen.

Deze jongen was duidelijk niet van plan snel op te geven. Jennifer perste er met moeite een vriendelijk glimlachje uit en bood haar linkerhand aan omdat in de rechter nog het bebloede zakdoekje gepropt zat.

‘Jennifer Brugman.’

Enthousiast stak hij opnieuw zijn hand uit en hij gaf haar een ferme handdruk.

‘Danny Fischer, welkom in het portiek. Onze achterbalkons grenzen aan elkaar, als je een keer zin hebt om wat te drinken dan...’

‘Ik moet nu echt verder, ik heb een hoop te doen. Ik spreek je een andere keer nog wel,’ kapte Jennifer de conversatie af.

‘Oké. Als je ook maar iets nodig hebt, ik ben de hele dag thuis,’ zei Danny en hij stak zijn sleutels in zijn voordeur, recht tegenover die van haar.

Nadat de energieke buurman naar binnen was gegaan en de deur had gesloten, haalde ze opgelucht adem en opende ze haar eigen voordeur. Het laatste waar ze nu behoefte aan had, was een bemoeizieke, te behulpzame buurman. Eenmaal binnen legde ze het pakket houtdelen op de grond en ze gluurde nog even naar buiten. Niemand te zien. Ze leunde met haar rug tegen de deur en liet zich vermoeid naar beneden zakken tot ze op de grond zat. Nog een week had ze de tijd om deze kamers tot haar thuis te maken, te verven en kasten in elkaar te zetten. Daarna zou de plicht van haar nieuwe baan roepen.

Haar kat met de naam Zmork, wat stond voor ‘zeer moeilijk opvoedbare rode kater’, kwam lui aangesjokt. Hij strekte zich voor haar uit en liet zich op zijn rug rollen.

‘Jij voelt je al helemaal thuis hè, makkertje?’

Ze kriebelde hem over zijn witte buik en het beest spinde luid terwijl hij haar door kleine spleetjes aankeek.

‘Sorry jongen, ik moet aan de slag!’ Ze hees zich omhoog en haalde het karton van het pakket houtdelen. Ze stopte toen ze op de gang een geluid hoorde en keek door het spionnetje van haar deur. Verschrikt deed ze een stap naar achteren en ze voelde haar hart in haar keel. Het zweet in haar handpalmen prikte gemeen in de wond aan haar hand. ‘Rustig blijven, Jen. Rustig blijven,’ sprak ze zichzelf toe. Ze zag hoe Zmork zijn oren spitste en met ogen als schoteltjes naar de voordeur keek.

Het was ruim twee maanden geleden dat ze bij de psychologe had aangegeven dat haar angstaanvallen definitief verleden tijd waren en dat ze er helemaal klaar voor was om weer aan het werk te gaan. Het tintelende gevoel dat nu van haar vingers naar haar armen trok en haar suizende oren deden echter anders vermoeden. Het beklemmende gevoel op haar borst kwam haar maar al te bekend voor.

Een figuur in het zwart die zich over haar heen boog en zijn gezicht dicht bij dat van haar bracht. Hij droeg een bivakmuts.

‘Shh,’ siste hij zacht en hij streek met zijn vinger over haar lippen. Het leer van zijn handschoen voelde koud en glad aan, als een glibberig beest dat over haar heen kroop.

In het halfdonker kon ze weinig onderscheiden, maar ze zag zijn ogen glinsteren. Hij genoot hiervan.

Haar hoofd begon te duizelen en ze strekte haar arm uit naar de muur voor houvast.

Sterk zijn, erbij blijven. Ze probeerde te denken aan de oefeningen die Mandy haar had bijgebracht. Ademhalen, diep ademhalen. Niet te snel, niet gaan hyperventileren.

‘Rustig Jen, hij kan je niets doen,’ fluisterde ze zichzelf toe. Ze legde beide handen op haar buik en ademde diep in.

Ze voelde hoe haar buik uitzette bij het inademen en zich weer introk bij het uitademen en ze probeerde zich te focussen op het ritme. In gedachten zag ze golven in de branding en ze koppelde deze aan haar ademhaling. De golven kwamen en gingen en kalmeerden haar stukje bij beetje. Pas nadat de duizeling in haar hoofd verdwenen was, opende ze haar ogen.

Ze keek neer op Zmork, die zich uitgebreid zat te wassen, totaal ontspannen.

Voorzichtig stapte ze naar de deur en keek ze door het spionnetje. Niets te zien, alleen de blauwe voordeur van haar overbuurman, verder niets.

Het belangrijkste was om niet bang te zijn voor de angstaanvallen, had Mandy haar tijdens bijna elke sessie op het hart gedrukt. Hoe minder angst voor de aanval zelf, hoe sneller de aanval zou afzakken. Het feit dat de angst na twee jaar nog zo makkelijk de kop opstak door een ontmoeting met een nieuwe buurman, joeg haar de stuipen op het lijf.

‘Goedemorgen.’ Inspecteur Evert van Ginkel hing zijn jas over de grijze stoel in de vergaderruimte en ging zitten. ‘Fijn dat jullie allemaal wat eerder konden komen, al is het voor sommigen van jullie misschien nog iets te vroeg?’ De inspecteur richtte zijn blik op Jochem van Dijk, die naast hem stoïcijns de bodem uit zijn kopje koffie zat te roeren. ‘Zwaar weekend gehad?’

Een unaniem gegniffel was hoorbaar in de ruimte waar het team van zes politiemensen aanwezig was. Jochem stond erom bekend ’s ochtends moeilijk op gang te komen. Voor negenen was hij altijd slecht aanspreekbaar, wat op zich grappig was voor iemand die zich de rest van de dag als een enorme ADHD’er gedroeg. Zijn collega’s vergeleken hem vaak met de cabaretier, en tevens zijn naamgenoot, Jochem Myjer, maar op dit moment was er van die gelijkenis niets te bespeuren.

‘Goed, ter zake,’ sprak de inspecteur. ‘Omdat ook rechercheurs baby’s op de wereld zetten, ben ik, zoals jullie weten, al een tijdje bezig met het regelen van gepaste vervanging voor Jolanda.’

Jolanda Klimroos glimlachte en wreef met haar handen over haar dikke buik. ‘Sorry inspecteur, we zijn ook net echte mensen.’

‘Jij denkt dat daar een echt mens uit komt? Als hij op zijn pa lijkt, dan zal het je nog verbazen,’ grapte haar partner Martin van Vliet.

‘Ach, hou toch je kop, lelijkerd,’ kaatste Jolanda terug.

‘Je mag blij zijn dat ik hier nog zit, na alles wat ik de afgelopen maanden heb moeten doorstaan met die op hol geslagen hormonen van jou.’

Er klonk wat gegniffel hier en daar. Jolanda was de afgelopen maanden inderdaad niet de makkelijkste geweest. Af en toe kon ze vreselijk uit haar slof schieten en onredelijk worden om niets, om vervolgens een kwartier later weer binnen te komen alsof er niets voorgevallen was.

‘We houden nog steeds van je, hoor.’ Emilia Lopez, die aan de rechterzijde van Jolanda zat, sloeg joviaal een arm om haar heen. ‘En we zullen je enorm missen.’

‘Dat zal dan voornamelijk zijn om al die zakken drop en bonbons die je leeggegeten hebt en af en toe een beetje met ons deelde,’ merkte Jochem op.

‘Hé Jochem, je bent er weer,’ grijnsde Jolanda. ‘Ik dacht even dat je de toekomst zag op de bodem van je kopje.’

Jochem grinnikte. De mist begon blijkbaar al op te trekken.

‘Als ik het goed begrijp, chef, dan word ik binnenkort verlost van deze bonk hormonen?’ Martin ontving meteen een por in zijn zij van zijn zwangere collega.

‘Ik kan jullie inderdaad melden dat we een uitstekende, ervaren rechercheur gevonden hebben die per volgende week ons team komt versterken,’ sprak de inspecteur formeel, in de hoop de hilariteit weer enigszins te bedwingen. Hij sloeg het dossier dat voor zijn neus lag open. ‘Ze heet Jennifer Brugman en is tweeëndertig jaar. Ze komt oorspronkelijk uit deze regio maar heeft de afgelopen jaren in Groningen gewerkt als tactisch rechercheur.’

‘Groningen?’ vroeg Ramon Stekelenburg, een van de twee technisch rechercheurs uit het team. ‘Hoe kom je nu vanuit Rotterdam in Groningen terecht?’

Evert van Ginkel haalde zijn schouders op. Hij hoopte op niet te veel lastige vragen van zijn team. ‘Jaren geleden is ze naar het noorden verhuisd en ze wilde al een poosje deze kant weer op. De vervanging van Jolanda is voor haar een mooie kans in Rotterdam aan het werk te gaan.’

‘Ze weet dat het tijdelijk is?’ vroeg Jolanda meteen. ‘Ik kom wel terug, hoor. U weet dat ik gewoon weer aan de slag wil na mijn verlof?’

Van Ginkel glimlachte. ‘Ga jij nu eerst maar eens relaxen en Walter thuis gek maken in plaats van je collega’s. En na je verlof kijken we verder. We kunnen best wat uitbreiding gebruiken. Wie weet kan Jennifer tegen die tijd bij het team blijven.’

Jolanda schoof wat ongemakkelijk heen en weer. Ze leek niet gerustgesteld door het antwoord van haar chef.

‘Geef het nou gewoon toe,’ zei Kasper, die recht tegenover Jolanda zat. ‘Het gaat je niet om die klootzakken die we vastzetten, je ziet gewoon op tegen al die weken zonder ons.’

Jolanda gaf een kus op haar handpalm en blies die vervolgens in de richting van haar collega.

Van Ginkel sloeg zijn dossier dicht en richtte zich tot Martin. ‘Uiteraard zal Jennifer jouw partner worden tijdens Jolanda’s afwezigheid. Jullie zullen het meeste met elkaar samenwerken. Ik verwacht dat je haar in het team wegwijs maakt en zo snel mogelijk op de hoogte brengt van de lopende zaken.’

‘Uiteraard,’ knikte Martin.

De blik van Van Ginkel bleef even verontrust op hem hangen.

‘U kunt op me rekenen,’ voegde hij er nog aan toe.

‘Volgende week maandag begint ze. En zorg dat ze tevreden is, we hebben haar keihard nodig.’

De inspecteur stond op en gaf hiermee te kennen dat het korte overleg voorbij was. Een voor een druppelden de leden van het team de vergaderkamer uit.

Van Ginkel liet zich terugzakken op zijn stoel en zuchtte. Kon hij er echt op vertrouwen dat Martin zijn nieuwe collega naar eer en geweten zou inwerken?

Hij was een kei in zijn werk, dat stond buiten kijf. Alleen leek hij de laatste tijd niet lekker in zijn vel te zitten. Er zat hem iets dwars. En met iemand als Jennifer kon hij dat nu juist niet gebruiken.

Bedachtzaam sloeg Van Ginkel het personeelsdossier dat voor hem lag open. De foto’s stonden sinds hij ze gezien had op zijn netvlies gebrand. De uitgebreide gesprekken die hij in Groningen had gevoerd met Jennifer en haar voormalige inspecteur hadden

hem deels gerustgesteld, maar toch ontkwam hij niet aan zijn twijfels. Zeker, ze was gedreven en had absoluut haar sporen verdiend als onderzoeker. En ja, ze hadden keihard iemand nodig tijdens de afwezigheid van Jolanda.

Maar ze had ook heel wat bagage bij zich waarover hij richting zijn team met geen woord had gerept en dat viel hem zwaar. Openheid stond bij hem hoog in het vaandel.

Het was specifiek zo afgesproken, het was een harde eis van haar geweest die hij ook kon begrijpen. Ze wilde haar verleden achter zich laten en dat lukte niet als iedereen wist wat haar overkomen was.

Hij hoopte van harte dat het zou lukken. Voor haar, maar ook voor zichzelf en zijn team.

3

De bijna volle maan verlichtte de gitzwarte hemel. Met zijn verrekijker kon hij de vrouwelijke gestalte in het huis goed zien. Er hingen geen gordijnen en de kamer baadde in het licht, wat hem verbaasde. Na alles wat er gebeurd was, zou je denken dat ze voorzichtiger zou zijn. Angstiger.

Misschien was ze nog taaier dan hij dacht.

Dat idee wond hem op. Hoe meer tegenstand ze zou bieden, hoe beter. Deze keer was hij vastberaden om geen fouten meer te maken.

Hij sloot zijn ogen en reisde terug in zijn gedachten. Hij dacht aan haar donkerbruine lokken die roken naar verse bloemen en aanvoelden als satijn.

Hetzelfde verlangen als destijds brandde als een hevig vuurtje binnen in hem, maar hij wist dat het nog te vroeg was.

Geduld.

Als hij zijn goed voorbereide plannen wilde laten slagen, moest hij de rust bewaren. Zich niet laten leiden door dierlijke verlangens en emoties, maar nuchter en kil blijven.

Hij zoog de koude nachtlucht naar binnen, borg zijn verrekijker op en klom uit de boom waarin hij verscholen zat.

Jennifer parkeerde haar blauwe Fiat Seicento op het kleine parkeerterrein. Ze stapte uit en bekeek het statige pand aan de Kralingse Hoflaan.

Het gebouw in Hollandse renaissancestijl was slechts twee volledige verdiepingen hoog, met daarboven een schuin dak. De hoge ramen en de twee torentjes op het dak deden het pand hoger lijken dan het in werkelijkheid was. De chique blauwe gevelsteen met het opschrift **POLITIEBUREAU** sprong nog net zo in het oog als vroeger, toen ze hier met haar rugzakje dagelijks voorbijkwam, onderweg naar school.

Alles in de eeuwenoude laan straalde rust uit. De statige huizen, de hoge, ruisende bomen.

Op dit moment voelde ze allesbehalve rust. Ze voelde de machtige aanwezigheid van de hoge Lambertuskerk achter haar en een rilling trok over haar rug. De paniekaanval die ze pas had gehad lag nog vers in haar geheugen. De terugkomst hier in de Rotterdamse wijk Kralingen deed meer met haar dan ze van tevoren had gedacht.

Haar nieuwe werkplek, recht tegenover de kerk, riep zo veel herinneringen op die ze jaren had genegeerd. Elke vezel in haar lijf schreeuwde dat ze hier weg moest. Maar ze wist dat ze dit moest doorzetten als ze verder wilde. De strijd aangaan met haar demonen in plaats van ze uit de weg te gaan. Het voelde alleen alsof de demonen sterker waren dan zij. Ze had niet de moed zich om te draaien en de kerk het hoofd te bieden.

Ze veegde haar handen af aan de achterkant van haar jeans, trok haar blazer recht en opende de zware boogvormige houten deur van het politiebureau. Haar magische doorgang naar een nieuw leven.

De agente aan de receptie had een telefoon aan haar oor. Ze knikte haar vriendelijk toe en gebaarde naar de stoelen langs de muur.

Jennifer ging zitten en nam de ruimte goed in zich op. Ze was hier vroeger al zo vaak langsgelopen en had gefantaseerd over hoe het er vanbinnen uit zou zien. Het hoge ornamentele plafond, de zuilen aan weerszijden van de brede trap, het dubbele glas-inloodvenster op de eerste verdieping. Dit pand straalde een en al gewichtigheid en waardigheid uit.

Ze werd uit haar gedachten opgeschrikt door naderende voetstappen.

‘Jennifer. Welkom!’ Inspecteur Van Ginkel stak zijn hand uit en schudde die van haar krachtig. ‘Al een beetje gesetteld in je nieuwe huis?’

Jennifer knikte. ‘Het is nog niet af, maar het begint ergens op te lijken.’

‘Mooi.’

De inspecteur paste perfect in het plaatje van dit statige pand, met zijn keurige grijzende kapsel en onberispelijke uniform. Hij dwong van nature respect af.

‘Je kunt alvast boven in de vergaderzaal gaan zitten. Geef me tien minuten en dan heb ik iedereen bij elkaar.’

‘Sorry dat ik zo vroeg ben,’ verontschuldigde Jennifer zich. ‘Ik kan best nog even wachten, hoor.’

‘Geen probleem,’ wuifde hij haar verontschuldigen weg. ‘Loop je mee?’

Jennifer volgde hem en hoorde het klikklakken van haar hakjes op de marmeren trap naar boven.

Even later installeerde hij haar in de vergaderzaal en hij vroeg haar of ze koffie wilde. Blijkbaar merkte hij de lichte trilling in

haar stem op toen ze antwoordde. ‘Maak je geen zorgen. Het is een leuk, hecht team. Ik weet zeker dat je goed in de groep past.’

‘Bedankt. Ik vroeg me meer af ...’

Hij glimlachte naar haar omdat hij direct begreep waar ze op doelde. ‘De inhoud van je dossier blijft tussen ons. Het is aan jou of en wanneer je iets vertelt.’

Ze haalde opgelucht adem en beantwoordde zijn glimlach.

Hij liep de kamer uit en Jennifer keek om zich heen. Ze voelde een kinderlijke nervositeit zoals ze die voor het laatst had gevoeld op een eerste schooldag, of met het afzwemmen voor haar zwemdiploma’s.

De afspraak met Van Ginkel was dat ze het team alleen in grote lijnen over haar loopbaan zou vertellen, en dat dat wat vertrouwelijk was dat ook zou blijven. Toch hing het als een molensteen om haar nek.

Een kleine vrouw met een buitenlands uiterlijk kwam de kamer binnen met twee kopjes. ‘Jij moet Jennifer zijn.’ Ze zette de koffie neer en stak haar hand uit. ‘Emilia Lopez.’

Jennifer schudde haar hand en vier mannen kwamen de ruimte binnen met achter hen aan een hoogzwangere vrouw.

‘Ah, gelukkig, daar is mijn reddende engel.’ De zwangere vrouw stak haar hand naar Jennifer uit en gaf haar een geruststellend knikje terwijl ze zichzelf voorstelde.

‘Altijd fijn om met open armen ontvangen te worden,’ antwoordde Jennifer.

De mannen grinnikten en een grofgebouwde dertiger zei: ‘Je bent niet alleen háár reddende engel hoor, ook die van ons.’

Jennifer voelde meteen dat het ijs gebroken was en kon zich iets meer ontspannen tijdens de rest van het kennismakingsrondje. Gelukkig liet de inspecteur eerst zijn team zich aan Jennifer voorstellen. Dit gaf haar de tijd om haar nieuwe collega’s eens goed in zich op te nemen. En Van Ginkel had gelijk. Het leek in elk geval een leuk, hecht team.

De zwangere Jolanda nam als eerste het woord. Daarna

Martin van Vliet, met hem zou ze het meest samenwerken. De dynamiek tussen hem en Jolanda spatte ervan af, je kon echt merken dat die twee al jaren samenwerkten en aan een enkel woord genoeg hadden. En dan Ramon Stekelenburg en Kasper Vervoort, de twee forensisch experts. Qua uiterlijk zo tegengesteld dat het haast een komisch duo leek. Ramon had gitzwart haar, Kasper was zo blond dat het bijna wit was. Ramon was lang en atletisch gebouwd, Kasper klein en wat gedrongen. Ook bij hen kon Jennifer zich niet aan het gevoel onttrekken dat ze perfect op elkaar ingespeeld waren.

Daarna nam Emilia Lopez het woord, de ‘familiechercheur’ zoals ze dat noemden. Zij onderhield alle contacten met de pers en met de families van slachtoffers. Dit leek prima bij haar te passen, de warmte en vriendelijkheid die ze uitstraalde gaven Jennifer ook meteen een prettig gevoel.

Tot slot Jochem van Dijk, de digitaal analist. Hij maakte een wat jongensachtige indruk en kon geen seconde stilzitten op zijn stoel.

Het rondje eindigde en de beurt was aan haar. Ze voelde weer even wat van de zenuwen opkomen en had het idee dat ze haar eigen hart hoorde kloppen toen er daadwerkelijk geklopt werd.

De agente van de balie beneden verscheen in de deuropening met een zorgelijke uitdrukking op haar gezicht. ‘Ze hebben jullie nodig in het Kralingse Bos.’

Van Ginkel gebaarde haar om verder te komen.

‘Er is een vrouw gevonden.’ Ze zag de vragende gezichten en slikte even voor ze verderging. ‘Aan een boom.’

Verbaasd staarden ze haar aan.

De agente richtte haar aandacht op de tablet die ze vast had. ‘Ik wilde het even persoonlijk komen melden voor ik alles aan jullie doorstuur. Het is bizar.’ Ze tikte een aantal maal op haar scherm. ‘Jullie hebben nu alle info.’

Meteen produceerden de aanwezige mobieltjes in de ruimte diverse blieps en pingeltjes.

Jennifer, die de berichten uiteraard nog niet ontvangen had,

keek om zich heen. De geschokte gezichten van haar nieuwe collega's beloofden niet veel goeds.

'Tering,' verzuchtte Martin. Hij bekeek het schermje van zijn telefoon. 'Het wordt echt steeds gekker.'

Van Ginkel aarzelde geen moment en kwam in actie. 'Martin, jij gaat er met Jennifer heen. Jolanda wil ik dit soort zaken niet meer laten doen in haar laatste week.'

Jennifer zag hoe Jolanda een zucht van verlichting slaakte en meteen haar telefoon aan haar overhandigde, bijna alsof ze een hete pan in haar handen hield.

Ze nam de mobiel aan en las vluchtig het korte tekstbericht. Ze scrolde verder naar de foto's en een schok ging door haar lijf. Een lichaam, deels gewikkeld in een wit laken, hing ondersteboven aan een dikke tak van een eikenboom.

'Oké, Jennifer?' De inspecteur keek haar vragend aan.

Ze knikte.

'Ramon, Kasper, jullie gaan mee voor het sporenonderzoek. Emilia, jij kunt eventueel de pers te woord staan als het nodig is. Aan de slag, mensen.'

Jennifer had net nog heimelijk gehoopt op een komeetinslag die het voorstelrondje zou beëindigen. Nu die inslag daadwerkelijk gekomen was, wenste ze dat ze het nooit had gedacht.